

[Poulsgaard]

Man skal selvfølgelig tro det bedste om mennesker. Men det er nu ikke alle mennesker, der er så gode. Nogle mennesker gider f.eks. ikke arbejde, og selv om de arbejder, kan den timeløn, de tjener, slet ikke slå til til det behov, de har for værthusbesøg, dyre damer, rejser, kortspil eller hvad ved jeg. Det er akkurat lige meget, hvad man gør. De vil begå berigelsesforbrydelser i den situation. Det kan fru Inger Stilling Pedersen ikke få de mennesker vænnet af med. Det eneste, der kan vænne dem af med det, er simpelt hen, at de er klar over, at de får en straf, de kan mærke, og at samfundet ikke tolererer den slags ting.

Tinning (VS):

Jeg kunne godt tænke mig at vende tilbage til det, det drejer sig om. Det er jo, at for snart 14 måneder siden vedtog Folketinget en dagsorden, som opfordrede regeringen til at komme med en redegørelse for de socialpolitiske, kulturpolitiske, uddannelsespolitiske, bolig- og byplanpolitiske samt retspolitiske initiativer, som efter regeringens opfattelse i særlig grad vil kunne nedbringe kriminaliteten.

Det, vi altså kunne forvente at få fra regeringen – hvis vi går ud fra, at regeringen efterlever Folketingets dagsordener, det er måske en lidt dristig antagelse – var en redegørelse fra statsministeren, der ville fortælle os noget om, hvad det er for initiativer, som i særlig grad vil kunne nedbringe kriminaliteten.

Det var opgaven, som blev stillet statsministeren, og den stil, vi har liggende foran os, er så statsministerens bud på en besvarelse.

Hr. Ole Espersen lød lidt i retning af, at det ikke var blevet så godt, som hr. Ole Espersen havde håbet. Jeg vil sige, at det er blevet nogenlunde så dårligt, som jeg havde troet.

Jeg vil godt stille statsministeren fem enkle spørgsmål. Der kunne sådan set være anledning til mange flere, men for at gøre det både kort og overskueligt vil jeg nøjes med fem. Det, der er spørgsmålet, er de ting, statsministeren peger på. Hvad får statsministeren til at tro, at disse ting i særlig grad vil kunne nedbringe kriminaliteten? Statsministeren siger i afsnittet om straffesystemet:

»For straffens præventive virkning er det imidlertid først og fremmest vigtigt, at tidsrummet fra den strafbare gerning til straffens fuldbyrdelse bliver så kort som muligt.«

Statsministeren går altså ud fra, at hvis vi fuldbyrder straffen meget hurtigt, så vil det i særlig grad kunne nedbringe kriminaliteten. Jeg vil godt høre, hvad statsministeren bygger det på. Det skulle være sådan, at specielt med hensyn til voldsforbrydelser, siger statsministeren, skal disse sager behandles meget hurtigt af straffesystemet. Jeg synes også, statsministeren skulle forklare, hvad han bygger det, at det i særlig grad vil kunne nedbringe voldskriminaliteten, på.

Så tales der om, at der i sager om grov vold eller groft hærværk skal anlægges en skærpet kurs. Statsministeren tror altså, at hvis man bare strammer, skærper straffen, vil det i særlig grad kunne nedbringe kriminaliteten. Jeg vil også godt vide, hvad der får statsministeren til at tro, at det skulle forholde sig sådan.

Statsministeren siger også, at en styrket indsats forudsætter en udvidelse af politiets mandskabsstyrke, og der er så de berømte 450, som andre også har omtalt. Jeg synes også, statsministeren skylder os en forklaring på, hvordan de ekstra 450 i særlig grad vil kunne medvirke til at modvirke kriminaliteten.

Og så har vi den om opdagelsesrisikoen, jeg allerede har været inde på, hvor statsministeren siger:

»For straffesystemets præventive virkning er det i meget høj grad opdagelsesrisikoen, som har betydning.«

Jeg vil også godt vide, hvor statsministeren har det fra. Det vil jeg ikke kun – det er selvfølgelig sagt en smule drillende – fordi statsministeren selv fremhæver betydningen af den kriminologiske forskning, der foregår, og understreger, at beslutninger på det her område bør, ligesom på alle andre områder, hvile på det bedst mulige videnskabelige grundlag.

Jeg mener faktisk, at når man kommer med så mange totalt uunderbyggede påstande og oven i købet peger på nødvendigheden af at bruge den videnskabelige forskning, så er der en klar modstrid i statsministerens redegørelse. Det er på den anden side ikke så overraskende, at redegørelserne fra regerin-